

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **A., a.s., IČO X**
sídlem V. 4530, X P.
zastoupená advokátem JUDr. Vojtěchem Dolinou
sídlem Lešetín IV/777, 760 01 Zlín

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. X, ve věci povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci, žaloba a vyjádření žalovaného

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 29. 4. 2020, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně. Předmětem sporu je právní hodnocení činnosti žalobkyně v rámci klasifikace ekonomických činností CZ-NACE (vycházející z klasifikace NACE Revize 2 dle nařízení Evropského parlamentu a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Rady ES č. 1893/2006), konkrétně zda činnosti, ke které si žalobkyně nárokovala osvobození, spadá do oddílu C 24 Výroba základních kovů, hutní zpracování kovů, slévárenství, nebo nikoliv.

2. Podle žalobkyně správní orgány nesprávně zařadily její činnost do skupiny 25.6 Povrchová úprava a zušlechťování kovů. Žalobkyně předně namítala, že klasifikace ekonomických činností NACE slouží toliko statistickým účelům, nikoliv pro posuzování nároků na osvobození určitých využití energetických produktů (plynu, elektřiny) od daně a na podporu svého názoru odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 10 Afs 186/2014-44. Správní orgány podle žalobkyně použily výhradně gramatický výklad ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) části XXXXV. zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSVR“), který navíc provedly nesprávně. Žalobkyně tvrdí, že její hlavní činnost spočívá v tváření výrobků za tepla a lze ji zařadit do třídy 24.10.3 Tváření výrobků za tepla. Pokud je tedy hlavní činností žalobkyně tváření výrobků za tepla, které spadá do třídy 24.10.3, musí být od daně osvobozena i vedlejší činnost žalobkyně, na kterou používá plyn, a to tepelné zušlechťování kovů. Jiný výklad by bezdůvodně zvýhodnil subjekty, které mají jako hlavní činnost výrobu spadající do oddílu 24.
3. Pokud správní orgány tvrdí opak, pak nezohlednily smysl a účel uvedeného ustanovení, kterým má být osvobození energeticky náročných procesů od daně, což činnost žalobkyně spočívající ve tváření za tepla, rozhodně je. Podle žalobkyně ze ZSVR nevyplývá, že činnost, na kterou může být osvobození nárokováno, musí být přímo spjata s výrobou základních kovů ani, že se musí jednat o bezprostředně navazující výrobu dokonce na stejné lince. Názor žalobkyně, podle kterého lze její činnost zařadit do třídy 24.10.3 Tváření výrobků za tepla plně podporuje stanovisko Ministerstva financí, příspěvek 214/17.12.07, které do uvedené třídy zařazuje tváření kovů za tepla (např. válcováním, kování), za studena a také tepelné zušlechťování kovů.
4. Žalobkyně dále namítala, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jejího legitimního očekávání a že správní orgány porušily zavedenou správní praxi. Žalobkyně totiž v posledních 5 letech před podáním žádosti, která ji byla nyní zamítnuta, disponovala platným rozhodnutím, na základě kterého ji k její hlavní činnosti (kdy tepelné zušlechťování kovů je s touto hlavní činností bezprostředně spjata) bylo vydáno povolení k nabytí elektřiny osvobozené od daně, která byla využívána pro totéž tepelné zpracování výkovků. Proto žalobkyně očekávala, že i nynější žádosti bude vyhověno. Nadto dne 25. 4. 2019 proběhlo u žalobkyně místní šetření, při kterém správce daně zjistil, že elektřina je využívána pro tepelné zpracování výrobků, což odpovídá třídě 24.10.3 a že odběr elektřiny je prováděn v souladu s dřívějším kladným rozhodnutím.
5. Závěrem žalobkyně namítala, že výkladem správních orgánů byla porušena zásada *in dubio pro libertate*, když z dostupných výkladů žalovaný zvolil ten, který více zasahuje do práv žalobkyně.
6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl v zásadě totožnou argumentaci jako v napadeném rozhodnutí. Z tohoto důvodu krajský soud argumentaci žalovaného zmíní při konstatování obsahu správního spisu.

B. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

7. Krajský soud z předloženého správního spisu pro potřeby soudního přezkumu zjistil, že žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně, a to pro odběrné místo specifikované v této žádosti. V žádosti uvedla, že plyn osvobozený od daně bude využit na tepelnou úpravu výkovků. Na výzvu správního orgánu I. stupně žalobkyně doplnila svou žádost o popis zpracovatelských operací a uvedla, že plyn bude využit na tepelné zušlechťování materiálů, jakožto součást procesu tváření výrobků za tepla, což představuje její hlavní ekonomickou činnost, kterou lze zařadit do sekce C, oddílu 24 Výroba základních kovů, hutní zpracování kovů; slévárenství, konkrétně do podtřídy 24.10.3 Tváření výrobků za tepla. Proto by jí měl být přiznán nárok na osvobození plynu od daně.
8. Správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl. Ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že tepelné zušlechťování materiálu nepatří do sekce C, oddílu 24 Výroba základních kovů, hutní zpracování kovů; slévárenství, nýbrž do třídy 25.61 Povrchová úprava a zušlechťování kovů. Podle správního orgánu I. stupně žalobkyně tepelně nezpracovává rudy ani jejich koncentráty a její činnost nelze zařadit ani do oddílu 24. Žalobkyně pracuje s finálním produktem výroby, který zpracovává kování a následně jej tepelně zušlechťuje. Aby tepelné zušlechťování materiálu (např. kalení, popouštění) spadalo do oddílu 24, muselo by být prováděno v rámci výrobní operace, kterou lze zařadit do oddílu 24.
9. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že metalurgickými procesy se rozumí zpracování rudy, koncentráty rudy nebo výroba základního kovu. Žalobkyně však vyrábí kovové výrobky z kovového polotovaru a nejedná se tak o výrobu základního kovu. Činnost žalobkyně nelze zařadit do podtřídy 24.10.3 Tváření výrobků za tepla, neboť zde lze zařadit jen činnost spjatou přímo s výrobou základního kovu (např. čerstvě vyrobené železo se odlíje přímo do formy nebo dál kalí či popouští). Pokud ale jiný subjekt vyrobí železo a toto jako polotovar schladí a až následně je takové železo opětovně zahřáto, aby mohlo dojít k jeho tváření (kování, odlévání), resp. zušlechťování, nejedná se o činnost spadající do uvedené podtřídy. Tento závěr má dle žalovaného oporu v systematice klasifikace NACE. Z využití metody zařizování *top-down* vyplývá, že do podtřídy 24.10.3 lze zařadit jen ty činnosti, které bezprostředně souvisí (místně, časově) s výrobou základních kovů. Jinak je nutné je zařadit do jiné sekce. Žalovaný dále uvedl, že každá statistická jednotka může vykonávat více činností zařazených v různých kategoriích klasifikace NACE, nicméně pokud žádná z nich nespadá do sekce 24, nelze přiznat osvobození od daně k žádné činnosti. Výrobní proces se může skládat z více činností, každá z těchto činností však může být zařazena pouze v jedné kategorii NACE. Žalovaný své rozhodnutí uzavřel tím, že žádnou z činností vykonávaných žalobkyní nelze zařadit do oddílu 24.

C. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Z hlediska skutkového ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně provádí změnu struktury materiálu železných polotovarů pomocí indukčních ohřevů před zápusťkovým kováním

a tepelnou úpravou výkovků. Žalobkyně provádí předně ohřev vstupního materiálu na teplotu tváření (více než 1 200°C), samotnou operaci tváření za tepla (působením tlaku a úderu tvářecího stroje) a následně tepelné zušlechťování materiálu.

12. V žádosti o vydání povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně žalobkyně uvedla, že plyn bude využit na tepelnou úpravu výkovků. V doplnění žádosti uvedla, že plyn bude použit na tepelné zušlechťování materiálů. Je proto nutné odmítnout tvrzení uvedené v žalobě, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, když vyhodnotily, že plyn bude použit jen na tepelné zušlechťování materiálu, a nikoliv ještě částečně na samotnou operaci tváření za tepla. Sama žalobkyně totiž v řízení před správními orgány tvrdila něco jiného. Nicméně jak bude podrobně uvedeno dále, i kdyby tomu tak bylo, nemělo by to vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žádná z činností vykonávaných žalobkyní nemůže být zařazena do oddílu 24 klasifikace NACE.
13. Krajský soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že popsaná činnost žalobkyně nepodléhá osvobození podle § 8 odst. 1 písm. e) ZSVR, neboť se nejedná o metalurgický proces ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR.
14. Podle § 8 odst. 1 písm. e) ZSVR platí, že *„od daně je osvobozen plyn určený k použití, nabízený k prodeji nebo použitý v metalurgických procesech“*.
15. Podle § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR se metalurgickými procesy rozumí tepelné zpracování rud a jejich koncentrátů jako výstupního produktu z této činnosti a výroba kovů uvedená v klasifikaci NACE pod kódem C 24 „výroba základních kovů“.
16. Krajský soud na úvod svého hodnocení uvádí, že klasifikace NACE je statistickou klasifikací ekonomických činností, která vychází z nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 1893/2006. O vydání této klasifikace bylo publikováno sdělení č. 244/2007 Sb. Krajský soud vycházel z Vysvětlivek (CZ-NACE) vydaných Českým statistickým úřadem, (dostupné na https://www.czso.cz/csu/czso/klasifikace_ekonomickych_cinnosti_cz_nace; dále jen „vysvětlivky NACE“), ze kterých vycházeli ve své argumentaci také účastníci. Při zařizování činnosti žalobkyně postupoval krajský soud dle pravidel zařizování uvedených v Metodické příručce NACE vydané Českým statistickým úřadem (dostupné tamtéž) spočívajících na metodě top-down, což je metoda založena na hierarchickém principu; zařizování jednotky na nejnižší úrovni klasifikace totiž musí odpovídat zařizování jednotky na vyšších úrovních. Pro splnění této podmínky se začíná s určením pozice jednotky na nejvyšší úrovni klasifikace a pokračuje se strukturou dolů.
17. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že klasifikace NACE primárně slouží statistickým účelům, nicméně pokud sám zákonodárce v § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR na tuto klasifikaci a jednotlivé činnosti v ní zařizované odkazuje, stává se v podstatě součástí právního předpisu a její struktura (včetně metody zařizování) se stává pro výklad pojmu *metalurgický postup* závaznou. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 10 Afs 186/2014-44 není přílehlavý, neboť v něm Nejvyšší správní soud hodnotil nárok na osvobození plynu od daně, u kterého ZSVR vůbec na klasifikaci NACE neodkazoval, a proto byla soudem shledána jako nepodstatná.
18. K samotnému zařizování činnosti žalobkyně do klasifikace NACE krajský soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že mezi účastníky je nesporné, že činnost žalobkyně patří do sekce C Zpracovatelský průmysl, není nutné zabývat se vymezením této sekce, ale až jednotlivými oddíly.

19. Oddíl 24 Výroba základních kovů, hutní zpracování kovů; slévárenství je ve vysvětlivkách NACE (str. 61) vymezen tak, že zahrnuje „činnosti jako tavení a čištění (rafinace) železných a neželezných kovů při jejich výrobě z rud, surových kovů nebo kovového odpadu při elektrometalurgických nebo jiných metalurgických procesech. Tento oddíl zahrnuje také výrobu slitin kovů a superslitin přidáváním jiných chemických prvků do čistých kovů. Ingoty, předvalky a jiné výstupy tavby a čištění se dále zpracovávají válcováním, tažením a protlačováním za účelem výroby pásů, plechů, tyčí, drátů, trubek nebo dutých profilů. Lze též vyrábět kovové odlitky a jiné výrobky ze základních kovů“. Z provedeného vymezení oddílu 24 vyplývá, že tento zahrnuje jednak samotnou základní výrobu kovů, slitin kovů a vedle toho základních hutních výrobků jako tyčí, plechů, drátů apod.
20. Skupina 24.1 zahrnuje podle vysvětlivek NACE (str. 61) „mj. přímou redukci železné rudy, výrobu surového železa v tavené nebo pevné podobě, oxidaci surového železa na ocel, výrobu feroslitin a výrobu výrobků z oceli“. Třída 24.10, která se následně člení na podtřídy 24.10.1 Výroba surového železa, oceli a feroslitin; 24.10.2 Výroba plochých výrobků (kromě pásy za studena) a 24.10.3 Tváření výrobků za tepla, zahrnuje „činnost vysokých pecí, konvertorů, válcoven a úpraven; výrobu surového železa a zrcadlovin v houskách, blocích nebo jiných základních formách; výrobu feroslitin; výrobu výrobků ze železné rudy a jiného houbovitého železa přímou redukcí z železné rudy; výrobu ryzího železa elektrolýzou a jinými chemickými postupy; přetavení bloků kovového odpadu ze železa nebo oceli; výrobu granulovaného a práškového železa; výrobu oceli v ingotech nebo jiných základních formách; výrobu předvalků z oceli; výrobu plochých výrobků z oceli válcovaných za tepla nebo za studena; výrobu tyčí a prutů z oceli válcovaných za tepla; výrobu otevřených profilů z oceli válcovaných za tepla; výrobu štetovnic z oceli a ocelových svařovaných otevřených profilů; výrobu materiálů pro železniční svršky (nesmontovaných kolejnic) z oceli“.
21. Ze shora citovaného vymezení činností spadajících do oddílu 24 vyplývá, že činnost, kterou vykonává žalobkyně je z hlediska charakteru diametrálně odlišná od činností, které jsou vymezeny v oddíle 24. V tomto oddíle, jak již krajský soud uvedl výše, jsou zařazeny hutnické činnosti.
22. Pro dokreslení lze poukázat na statistickou klasifikaci CZ-CPA obsahující klasifikaci produkce. Statistická klasifikace CZ-CPA vychází z nařízení Komise (EU) č. 1209/2014 ze dne 29. října 2014, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 451/2008, kterým se zavádí nová statistická klasifikace produkce podle činností (CPA) a zrušuje nařízení Rady (EHS) č. 3696/93. Dle metodické části této klasifikace je jejím předmětem produkce, tj. výsledek ekonomických činností. Ekonomické činnosti jsou tříděny v klasifikaci CZ-NACE. Tyto dvě klasifikace (CZ-NACE a CZ-CPA) na sebe navazují, což je patrné na jejich struktuře (srov. str. 2-3 Metodické části klasifikace CZ-CPA; dostupné na <https://www.czso.cz/csu/czso/klasifikace-produkce-cz-cpa-platna-od-1-1-2015->). Totéž pak vyplývá z vysvětlivek k NACE (str. 24 Metodické příručky NACE). Jinak řečeno klasifikace ekonomických činností a produkce jsou na sebe navázané. Klasifikace CPA do skupiny 24.1 řadí např. tyto výrobky: surové železo; ocel a feroslitiny; výrobky ze železa získané přímou redukcí železné rudy; nelegovanou ocel v ingotech nebo v jiných primárních formách a polotovary z nelegované oceli; ploché válcované výrobky z nelegované oceli, po válcování za tepla již dále neopracované (různých šířek); tyče a pruty z oceli, zpracované za tepla; otevřené profily z oceli, štetovnice z oceli. Podle názoru soudu tedy do celé skupiny 24.1 spadají svým charakterem zcela jiné výrobky, než vyrábí žalobkyně. Jak sama žalobkyně v podané žádosti uvedla, provádí hlavně tvarování

železných polotovarů do požadovaných tvarů a rozměrů a následně materiál tepelně zušlechťuje.

23. Krajský soud tak na základě výše uvedeného nejen že souhlasí s žalovaným v tom, že činnost žalobkyně nespadá do skupiny 24.1 klasifikace NACE (ostatní skupiny oddílu 24 pojmově nepřicházejí v úvahu), ale i s tím, že činnost žalobkyně spočívající v zušlechťování materiálů lze zařadit do oddílu 25 Výroba kovových konstrukcí a kovodělných výrobků, kromě strojů a zařízení, skupiny 25.6 Povrchová úprava a zušlechťování kovů; obrábění, podtřídy 25.61 Povrchová úprava a zušlechťování kovů, jenž zahrnuje mj. tepelné opracování kovů. Lze též poukázat na již zmíněnou klasifikaci CPA, která do podtřídy 25.61 zařazuje výrobky vzniklé zušlechťováním kovů. Žalovaný se tak nemýlil ani v tom, že zušlechťování kovů, které bezprostředně nesouvisí s výrobou základních kovů, nespadá do oddílu 24. Žalovaný tedy rozhodně nevycházel jen z gramatického výkladu, ale zohlednil zcela správně i systematiku klasifikace NACE.
24. Podle názoru krajského soudu nemůže obstát námitka žalobkyně, podle které je účelem § 8 odst. 1 písm. e) ZSVR osvobodit od daně plyn používaný při energeticky náročných procesech, a proto by se osvobození mělo vztahovat také k jí vykonávané činnosti. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že účelem uvedeného ustanovení je skutečně z daňového hlediska ulevit osobám vykonávajícím specifickou, energeticky náročnou činnost. Nicméně pokud zákonodárce předmětnou úlevu vztáhl jen na určitou kategorii činností, nelze ji v rozporu se zněním zákona vztáhnout také na jiné, byť energeticky rovněž velmi náročné činnosti.
25. Relevantní není ani odkaz žalobkyně na stanovisko Ministerstva financí schvalující příspěvek 214/17.12.07. Z tohoto příspěvku vyplývá pouze to, že jeho autor dospěl k závěru, že pojem metalurgický proces uvedený v § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR je nutno vykládat širěji a lze pod něj zahrnout nejen samotnou výrobu kovů (činnost ve vysokých pecích), ale i navazující činnost související s výrobou základních hutních produktů. Z celého stanoviska nevyplývá nic o tom, že by jakékoliv tváření výrobků za tepla, resp. tepelné zušlechťování kovů muselo nutně být považováno za metalurgický proces. I samotné stanovisko dává činnost tváření výrobků za tepla, resp. tepelné zušlechťování kovů do souvislosti s výrobou kovových hutních výrobků.
26. K námitce týkající se zásahu do legitimního očekávání žalobkyně a porušení ustálené správní praxe krajský soud uvádí, že k této otázce existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Nicméně zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá v žádném případě absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejména zásadou zákonnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233). Proto legitimní očekávání může založit jen taková správní praxe, která je souladná se zákonem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35, č. 3444/2016 Sb. NSS nebo ze dne 19. 4. 2017, č. j. 6 As 98/2016-54).

27. Podle názoru krajského soudu není předmětná námitka důvodná, a to hned z několika důvodů. Předně 1 rozhodnutí, jehož účinky trvaly 5 let, nemůže založit ustálenou správní praxi, neboť se nejedná o dlouhodobou a opakující se činnost. Navíc se jednalo o rozhodnutí vztahující se k jiné činnosti žalobkyně. Vedle toho, jak koneckonců výše vysvětlil i krajský soud, nárok na osvobození žalobkyně od daně by nebyl souladný s § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR ve spojení s § 8 odst. 1 písm. e) ZSVR. Na tomto závěru nic nemění ani místní šetření, které se u žalobkyně uskutečnilo dne 25. 4. 2019, a ze kterého vyplynulo, že je elektřina využívána v souladu s tehdejším povolením. Pořád se totiž jedná o úkon vztahující se k témuž dřívějšímu rozhodnutí.
28. K poslední námitce žalobkyně týkající se zásady „*in dubio pro reo*“, krajský soud uvádí, že zmíněná zásada představuje jednu ze základních zásad celého veřejného práva. Aplikace této zásady však má svůj význam jediné tam, kde existují dva rovnocenné, vzájemně si konkurující výklady konkrétního ustanovení. Žalobkyně v zásadě ani nepřednesla vlastní výklad pojmu metalurgický proces a s tím spojený výklad statistické klasifikace NACE, nýbrž jen opakuje, že činnost spočívající v tváření výrobků za tepla je uvedena v oddíle 24 a že zákonodárce chtěl osvobodit energeticky náročné procesy. Výklad žalobkyně (jak vyplývá ze shora uvedeného) vůbec nezohledňuje systematiku předmětné klasifikace a ani nezohledňuje navazující klasifikace. Žalobkyně tak nepřednesla výklad, který by ve všech ohledech (při použití všech výkladových metod) konkuroval výkladu provedenému žalovaným, resp. krajským soudem. Ani tato námitka proto není důvodná.

D. Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
30. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 10. září 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu